

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1836.)

En wie ook u ontvangt, daar wil Ik eveneens zijn, want Ik zal voor uw aangezicht gaan. Ik wil aan uwe rechter- en aan uwe linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uwe harten zijn, en Mijne engelen rondom u, om u te ondersteunen.

GOD DE HEERE AAN JOSEPH SMITH TE KIRTLAND,
op 22 en 23 September 1832.

No. 3.

1 Februari 1912.

17de Jaargang.

JOSEPH SMITH — DE PROFEET-LEERAAR.

Uittreksel uit eene predikatie van B. H. ROBERTS.

(Vervolg van bladz. 21.)

(Des profeten verbetering van sectarische dwalingen.)

Tegenover de sectarische dogma betreffende het staken van openbaring, kondigde Joseph Smith het heropenen der hemelen aan. Tegenover de leerstelling dat engelen geen bezoek meer brachten aan de aarde, verklaarde hij met kracht, dat engelen hem hadden bezocht, hem het bestaan van het Boek van Mormon, — een nieuwe hoeveelheid gewijde geschriften — openbarende.

Andere engelen brachten aan den Profeet de sleutelen van de bevoegdheid welke zij bezaten in vroegere bedelingen. Zoo kwam Johannes de Dooper met de sleutelen van het Aäronische Priesterschap, Petrus, Jacobus en Johannes met die van het Melchizedeksche Priesterschap, Mozes met de sleutelen van de vergadering van Israël, enz. Tegenover de leerstelling van een afgesloten geheel der Schriften, handhaafde Joseph Smith het bestaan van en de waarheid dier Amerikaansche gewijde bladen — het Boek van Mormon. Tegenover het heel enge en bekrompen idee van openbaring, opgehouden door de Christenwereld kondigde hij een breeder gezichtspunt aan. In plaats van het er voor te houden, dat slechts enkele Profeten onder de Hebreëen door God waren bezocht en gewijde inspiratie hadden ontvangen, stelde hij het mensdom God voor, als te hebben gezegd:

„Gij dwaas, die zeggen zult: een bijbel, een bijbel, wij hebben een bijbel, en hebben geen andere meer noodig. Hadt gij eenen bijbel verkregen zoo het niet was door de Joden? Weet gij niet,

dat er meer natiën zijn dan één? Weet gij niet, dat ik de Heer uw God alle menschen heb geschapen, en dat Ik mij ook hen herinner welke zich op de eilanden der zee bevinden, en dat Ik regeer in de hemelen omhoog, en op de aarde beneden? Ook breng ik Mijn woord voort aan de kinderen der menschen, en dat wel tot alle natiën der wereld. Ik toch geef mijne bevelen aan elkeen, zoowel aan hen in het oosten als in het westen eveneens doe Ik mijne bevelen weerklinken op de eilanden der zee, dat ook zij namelijk de woorden terneder zullen schrijven, dewelke Ik tot hen spreek Zie, Ik zal tot de Joden spreken, en zij zullen het opschrijven; — ook zal Ik spreken tot de Nephieten, en het zal door hen worden opgeteekend, en eveneens zal Ik Mijne stem doen hooren onder de andere stammen van het huis van Israël, — hen die Ik heb weggeleid, — en ook zij zullen deze dingen op schrift stellen. Ik zal zelfs tot alle natiën der aarde spreken, en het zal door hen te boek worden gesteld.”

Joseph Smith voert eveneens eene der Nephietische profeten sprekende in, zeggende:

„Zie, de Heer beveelt aan alle volkeren, om aan hen van hun eigen taal en natie Zijn woord te leeren, en in wijsheid alles wat gepast is om te hebben geeft Hij hen. Wij zien derhalve dat de Heer in wijsheid raad verschaft in overeenstemming met datgene wat juist en waar is.”

Deze leerstelling nu vereenigd in voortreffelijke broederschap alle zoekers naar God; alle degene welke ware bezieling ontvingen van den Allerhoogste en door de Goddelijke Tegenwoordigheid uit waren gezonden om hunne medemenschen te onderwijzen. Ik herzeg, dat Joseph Smith hunne handen in voortreffelijke broederschap onder hen als van God geïnspireerde mannen te zamen verbond. Niet dat alle profeten onder de verschillende geslachten van het menschedom gelijkelijk waren geïnspireerd, en dat iedereen met de volheid der waarheid kwam; — ook niet dat allen in bezit waren van het Evangelie van Christus. Maar, brachten ze al niet met hunne boodschap de stralen-schietende helderheid van een overheerlijke dag, ze brachten iets van de schemering, welke op hare beurt een deel verbrak van de nachtelijke duisternis, waarin men tot op dat oogenblik door alle de vergane geslachten heen had gewandeld. En zij die in een dichte duisternis rond zich hebben getast, zij kennen het aange-name van de schemering, en weten hoeveel beter die is dan volslagen donkerheid. Hoe edel is dit gezichtspunt betrekkelijk Gods handelingen met de kinderen der menschen aangaande openbaring, wanneer vergeleken met die enge waarnemingskring ten opzichte dezer dingen die bestond in het begin der negen-

tiende eeuw, toen men dacht dat de Hebreeuwsche Schriften alle de woorden Gods bevatten aan de inwoners der aarde.

Tegenover het leerstuk dat God een onsamengesteld, onstoffelijk en aandoeningloos wezen was, kondigde de Profeet aan, de glorievolle leering van God als verheven mensch, — God in menschelijke gedaante, menschelijke eigenschappen bezittend, maar geheiligd en volmaakt. In de eerste groote openbaring welke deze laatste bedeeling opende, aanschouwde onze Profeet de Vader en den Zoon als onderscheidene en afzonderlijke wezens; — personen in de gedaante van een mensch, maar meer glorievol en meer verheven natuurlijk, dan woorden in staat zijn te omschrijven. En door alle de openbaringen ontvangen, en alle de gesprekken met hen gehouden, bevestigde de Profeet alle de oude leeringen der Schriften van alle de Profeten, verkondigende dat de mensch inderdaad geschapen was naar het beeld van God, en dat God waarlijk menschelijke eigenschappen bewust bezat, als daar zijn, wil, liefde, gave, rechtvaardigheid enz. te zamen verenigd met macht en heerlijkheid, — kortom, in één woord een Mensch „Verheven en Volmaakt.”

Tegenover de leering dat God de eenheid der dingen uit niets had voortgebracht, stelde de Profeet de leerstelling van de eeuwigheid der stof, werkzaamheid en wetten, en hunne oneindige uitgestrektheid door alle de ruimten; dat schepping enkel is de wijselijk gewrochte verwisselingen voortgebracht in den vorm van het bestaande, welk bestaande zelve — in zijn kern — eeuwig is, en de verwisselingen steeds ten doel hebbende om hoogere ontwikkeling voort te brengen, van goed tot beter, of op andere wijze hiermede in overeenstemming.

Ten opzichte van het dogma welke alleen een aardsche afkomst aan het menschedom toeschrijft, zoowel wat de geest als het lichaam betreft, welker dogma leerde dat het werkzame bestanddeel des menschen — het verstand — enkel een uit niet voortgebracht ding was, leeraarde onze Profeet dat „Intelligentie is niet geschapen of gemaakt, en kan dat ook nimmer.” Hij onderwees, dat die intelligente-kern in den mensch, wat men soms „geest” en soms „ziel” noemt, eene uit zich zelve bestaand bestanddeel is, ongeschapen en eeuwig als God zelf, daar geplaatst door Hoogere Intelligenties, en geleid door hunne liefde en hunnen raad — ter vermeerdering van eigen bewustzijn, werkzaamheid, heerlijkheid, macht, glorie en vreugde.

Zoo stelde hij den mensch voor als te zijn, en kroonde hem met de waardigheid betreffende zijn Goddelijke en eeuwige natuur en oorsprong.

(Wordt vervolgd)

MORONI.

Onderstaand dichtstukje werd ons toegezonden door Ouderling Frank I. Kooyman van Salt-Lake-City, en is eene vertaling van een indertijd begeleidend versje van het portret van het beeld van den engel Moroni, in Liahona een van onze beste tijdschriften in Amerika. Zooals wij allen weten staat dit reuzenbeeld op eene der torens van den Tempel te Salt-Lake, en houdt als 't ware van daar uit de wacht over mijlen ver in den omtrek. Verrukkelijk moet het zijn, dit grootsche en verheven stuk gietwerk in de zon te zien schitteren, en dat de oorspronkelijke dichter bij 't beschouwen daarvan bezielde werd om enkele regels daarover in dichtmaat samen te stellen, kunnen wij ons uitstekend voorstellen. Ook de vertaling laat, — zooals wij dat van Broeder Kooyman gewoon zijn, — niets te wenschen over. Wij laten het hier daarom gaarne volgen:

Verre boven 't druk krioelen,
Dat de straten vult beneê —
Verre boven 't rustloos woelen,
De eb en vloed der menschenzee,
Sta ik onbewogen, turend
Over heuvel, berg en dal,
In bewondering voortdurend
Over 't prachtschoon van dat al.

Doet de zon de Watch blinken,
Ik ben de eerste die haar groet,
En vóórdat ze in 't meer gaat zinken,
Hult zij me in haar avondgloed.
Als de sterren dan gaan gloren
In de stilte van den nacht,
Houd ik, zwijgend, op mijn toren
Over 't slapend oord de wacht.

Noch het zomerzonnegloeien,
Noch de wintervorst, hoe guur,
Kan mijn lijf en leden moeien;
Noch kan 't flitsend bliksemvuur
Mij met vrees of schrik vervullen,
Wijl de stormwind giert en gilt; —
En het raatlend donderrollen
Is muziek mij, vreemd en wild.

Onder mij staat 's Heeren Tempel,
Onbeweegbaar, hecht en sterk,
Draagt van duurzaamheid het stempel.
Alhoewel 't is menschenwerk.
Lang nadat zij die hem bouwden,
Allen zijn ter rust gegaan —
Wijl granietwerk stand zal houden,
Zal ik nog als wachter staan.

CONFERENTIE TE ROTTERDAM.

De verschillende vergaderingen der Rotterdamsche Conferentie, zijn zooals in de vorige nummers was aangekondigd gehouden j. 1. Zondag 21 Januari.

Reeds 's morgens was een aanzienlijke schare te zamen gekomen in het Algemeen Verkooplokaal Goudsche Singel, om zich tot luisteren te zetten. 't Waren met alleen leden van uit Rotterdam en omstreken, maar eveneens waren reeds 's morgens honderde vreemdelingen daar.

Na gebruikelijk gezang en gebed trad eerst de leider - Conferentie President Ray van Wagoner - op en na allen welkom te hebben geheeten, deed hij in een korte toespraak zien, hoe door alle de eeuwen heen, het volk van God leiders had gehad aan wien de Heere zijne instructies gaf om die op hunne beurt wederom bekend te maken van het menschdom.

Ouderling J. B. Castleton was de tweede spreker en kleepte zijn toespraak in door hoofdzakelijk de beoefening van liefde tot onderwerp te nemen. Jezus was hiervan de verpersoonlijking, en dat voorbeeld dient te worden nagevolgd. Paulus als een Apostel van Christus maakt van het zelfde beginsel gewag in zijne onderscheidene brieven, wat vooral uitkomt in het 13de hoofdstuk van den brief aan de Corinthiërs.

Ouderling Noorda sprak over Geloof, en stelde de vraag: „Waarom gelooven de menschen?” Spreker beantwoordde deze vraag door te zeggen ten eerste, omdat de Bijbel het predikt, ten tweede omdat het menschdom over het algemeen in godsdienst wordt opgevoed, en ten derde omdat heel de openbaring der natuur de noodzakelijk predikt om te gelooven in een Godsbestuur.

In verband met het eerste punt wees broeder Noorda op de geschiedenis der oude volkeren, en deed zien op welke wijze zij hunne historie schreven, alsmede de redenen waarom deze geschiedenis geloofwaardig is. Na op de kracht der opvoeding te hebben gewezen, besteed hij de theorie van de ontwikkeling van de eene soort uit de andere soort, en in verband daarmede wees hij er op hoe heel de natuur eenheid en een heerlijk en wijs Godsbestuur predikt.

Ouderling Grant predikte de aloude boodschap van bekeering. Ofschoon door zeer jeugdige zendelingen in de wereld gebracht, is deze boodschap daarom niet minder waar. Onze voorgangers van voor eeuwen, wiens nagedachtenis thans als 't ware geheiligd is predikten het zelfde, getuige Johannes de Dooper, Petrus, Jacobus en alle de anderen. Wij hebben de macht - zoo zegt Ouderling Grant - om ons te bekeeren. Zelfs Jezus predikte dit

en in verband daarmee onderwees Hij de beginselen van vergevengezindheid, door tot zijne jongeren te zeggen, dat zij hunne vijanden geen zeven maal, maar zeventig maal zeven maal zouden vergeven. Bekeering bestaat echter niet in belijden van zonden alleen, maar die na te laten is de hoofdzaak.

Ouderling Bakker was in de morgenvergadering de laatste spreker. Door hem werd het onderwerp doop behandeld. Doop door onderdompeling! Het groote struikelblok der wereld! En waarom is het het struikelblok? Gehoorzaamde niet Jezus het zelf? Een God werd gedoopt in het water, en waar dit voorbeeld door dien God onderwezen werd om na te volgen, ja zelfs uitdrukkelijk geboden, wat recht zouden wij kunnen hebben dit na te laten. Bovendien is die doop te ondergaan noodzakelijk, wanneer de H. Geest zal worden ontvangen. Spreker staft dit met tal van bewijzen.

's Middags 2 uur werd de Conferentie voortgezet in de zaal St. Janstraat. Hier werden meer in 't bijzonder de onderscheidene plichten der leden besproken, en Ouderling Taylor was thans de eerste spreker. Zijn onderwerp was — „de volmaking der Heiligen”, — en door hem werd er op gewezen dat even als een klein kind geboren wordt met nog onontwikkelde vermogens die opgevoed moeten worden, zoo ook moeten de sluimerende vermogens der pas wedergeborenen van dag tot dag meer en meer worden ontwikkeld. Onze levens bestaan uit eene aaneenschakeling van kleinigheden, en schoon de gelegenheid om groote daden te doen niet iederen dag voorkomt, die om goede daden te doen is steeds daar. Voorwaarts daarom naar het ideaal van volmaking zij onze leuze.

Ouderling Holdaway sprak over het groote beginsel van het „Woord van Wijsheid”. Wij moeten, — zoo zeide hij, — worden voortgedreven door iets wat hooger staat dan wij zelf, en dat hogere vinden wij in God en Zijne wetten. Hij heeft ons gezegd wat wij moeten doen, en dit niet alleen op geestelijk, maar eveneens op natuurlijk gebied. Om ons lichaam te bewaren, is ons het „Woord van Wijsheid” gegeven, hetwelk verbiedt het tot ons nemen van stoffen en voedingsmiddelen die onze gezondheid zouden kunnen schaden. Een voor een behandelde spreker de ondscheidene zaken in Leer en Verb. 89 met name genoemd. en zegt, dat groote wijsgeeren die ons lichaam hebben onderzocht tot de conclusie zijn gekomen dat inderdaad stoffen als alcohol en tabak ons lichaam langzamerhand vergiftigen.

Ouderling Lyon besprak het onderwerp Tienden. Ook dit, -- zoo zegt hij, -- behoort tot de geestelijke groei, waarover hedenmorgen is gesproken. Niet enkel valt vast te stellen, dat de wet

van tiende een wet van God is, door den Bijbel te beschouwen omtrent dat punt, maar ook en vooral in deze dagen heeft God daaromtrent Zijne openbaringen gegeven. Zegeningen zijn beloofd op het onderhouden van deze wet, en duizenden Heiligen zijn daar om te kunnen getuigen, dat inderdaad die zegeningen kwamen.

Bestendige vooruitgang was het onderwerp waarover Ouderling Parker eenige oogenblikken sprak. Wel wordt er over 't algemeen geklaagd over achteruitgang, maar weinig wordt er gedaan om vooruitgang te bevorderen. Niet alzo is het met het Mormonisme. Door elkander lief te hebben, zullen we elkanders belangen behartigen en het voorbeeld van den Barmhartigen Samaritaan moge ons daarin tot voorbeeld strekken.

Even als 's morgens en 's middags was ook des avonds de vergadering één succes. Ons verslag zou te lang worden wanneer we van ieder der drie sprekers eveneens al was het maar in 't kort enkele aanhalingen deden. Genoeg zij het met te zeggen, dat omstreeks 1300 menschen de zaal vulden en met onverdeelde aandacht werd in soms ademlooze stilte geluisterd naar de sprekers Knight, Tiemersma en Pres. Eardlev, welke in verband met het doel der samenkomst en de behoeften der vergaderden gepaste en schoone predikaties hielden.

De onderscheidene vergaderingen werden door het Rotterdamsch zangkoor met heerlijke en indrukwekkende muziek opgeluisterd. De op het punt van vertrek staande Ouderling L. H. Saville, paarde zijn overschoone stem nog hierbij, en deed zich herhaaldelijk in aangename solo's hooren.

's Maandags er op, werden door de tezaam gekomen zendingen twee priesterschapsvergaderingen gehouden, alwaar verschillende met het zendingswerk in betrekking staande onderwerpen werden besproken en eveneens onderscheidene instructies werden gegeven door President Eardley.

J. B. CASTLETON.

ONTSLAGEN.

Van hunne zendingen alhier zijn eervol ontslagen: Ouderling H. R. Hulshoff, J. B. N. de Haan en Leslie H. Saville.

17 Januari 1912. — Ouderling Hulshoff kwam aan den 10 October 1909 en werd geplaatst in de Groninger Conferentie, alwaar hij werkzaam bleef tot den 27sten Juli 1910. Overgeplaatst zijnde naar Brussel, werkte hij daar tot den 31sten Mei 1911, als wanneer hij werd aangewezen om in de Amsterdamsche Conferentie te werken. Van Amsterdam werd hij verplaatst naar Groningen op

den 2 September 1911 om de leiding der Conferentie op zich te nemen. Daar werkte hij tot aan zijn ontslag.

17 Januari 1912. — Ouderling de Haan kwam aan op 12 October 1910 en werkte heel den tijd van zijn zending in de Rotterdamsche Conferentie, eerst als President der Dordtsche gemeente, en later van die te Rotterdam. Ongesteldheid noopte hem eerder naar huis te gaan, als gewoonlijk een zending eindigt, maar het vele en goede werk door hem in korten tijd gedaan, heeft hem even als ieder ander een waardige zending doen vervullen.

20 Januari 1912. — Ouderling Saville kwam aan 24 October 1909 en werd gezonden naar de Amsterdamsche Conferentie, en werkte aldaar tot 26 September 1910. Overgeplaatst zijnde naar de Arnhemsche Conferentie, verbleef hij daar tot 10 April 1911, als wanneer hij nogmaals werd overgeplaatst, en thans naar de Groninger Conferentie, alwaar hij werkzaam bleef tot den datum van zijn ontslag.

OP ZENDING GEROEPEN.

20 Januari. — Ouderling Johannes Klaphaak van Rotterdam is geroepen om eene zending alhier te vervullen. Hem is de Luiksche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

Wij behoeven niet allen oorspronkelijke geesten te zijn, maar feiten en gedachten, die van anderen tot ons komen, hebben wij op andere wijze te rangschikken dan onze voorgangers. Ons vernuft, onze zelfstandig werkzame geest zal dááruit blijken, dat uit die nieuwe rangschikking andere feiten en gedachten voortvloeien.

VERPLAATSINGEN EN BENOEMING.

Ouderling S. Low is verplaatst van de Amsterdamsche naar de Groninger, Ouderling Henry A. Thornock van de Amsterdamsche naar de Arnhemsche, en Ouderling Ray Fitzgerald van de Arnhemsche naar de Amsterdamsche Conferentie.

Ouderling Jos. W. Reed, is aangesteld als President der Groninger Conferentie.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:

ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:

B TIEMERSMA.

DE ZONDE VAN ISRAËL EN DE STRATEN VAN ASKELON.

„Breng de schande van Israël niet op de straten van Askelon”. Deze uitdrukking wordt somwijlen gebezigd om daarmede den indruk te versterken, dat wanneer in eigen kring onder de leden van de Kerk het een of andere zoude voorvallen of wanneer in de onderscheidene huisgezinnen een of ander is gebeurd waarmede niemand van de buitenstaanders, — ook de broeders en zusters iets mede noodig hebben, dat dan deze dingen niet zouden worden uitgeroepen en zooals helaas menige keeren gebeurd, niet aan de groote klok zouden worden gehangen. Toen onlangs een onzer zendelingen naar aanleiding van dergelijke toestanden bovenstaande uitdrukking in zijne predikatie in eene dergemeenten in onze zending invlocht, werd hem later gevraagd, wat deze uitdrukking eigenlijk wilde zeggen, en waar in den Bijbel aangaande deze dingen iets werd gezegd.

Om onze lezers daarvan nu een eenigzins duidelijk denkbeeld te geven, alsmede wat de oorsprong was van deze uitdrukking is het doel dat wij ons hebben nedergezet om daarover eens een artikelje te schrijven.

Toen de kinderen Israëls onder aanvoering van Jozua, na den dood van Mozes het aan hen beloofde land Palestina, of toen ter tijde Kanaän geheeten binnen trokken, konden zij dat maar zoo niet voetstoots in bezit nemen, om reden het bevolkt was door onderscheidene volkeren, getuige het beleg van de eerste stad namelijk Jericho, om wier muren zij op het bevel des Heeren zeven malen moesten rondtrekken alvorens deze voor hun geloof weken. Gaf de Heer hier een teeken van Zijne bijzondere macht, om het volk te toonen voor de zooveelste maal, dat wanneer zij rechtvaardig handelden, zij altijd op Zijne hulp konden rekenen, — niet altijd deed Hij op zoo wonderbare wijze de bestrijders van Zijn volk verdwijnen. Zij daarentegen waren aangewezen om het land wat hen als een erfelijk bezit was geschonken van de vreemde volkstammen te zuiveren en die tot onderwerping te brengen. Reeds Jozua zooals wij gezien hebben maakte daarmede een begin, en na Jozua werd het volk van Israël geregeerd door onderscheidene richters of beter gezegd rechters, welke aange-

wezen waren om onder de twisten en de geschillen die opkwamen onder het volk recht te spreken, en tevens om in de verschillende oorlogen hunne aanvoerders te zijn.

In de geschiedenis van het volk van Israël onder Jozua en onder de aanvoering der richters nu is eenig verschil op te merken. Zoolang Jozua nog daar was, trok het volk der Joden gezamenlijk op tegen hunne vijanden, de oorspronkelijke inwoners van het land Kanaän — maar onder de richters ging ieder der stammen het hen aangewezen deel vrij vechten, als het ware.

In het boek der Richteren lezen wij in het eerste Hoofdstuk, dat nadat Jozua gestorven was, dat de kinderen Israëls den Heere vraagden welke van hen het eerst tegen de vijanden zoude ten strijde trekken, en de Heere vertelde hen dat het de stam van Juda zoude zijn wien dat voorrecht beschoren was. Vers 2 zegt woordelijk het volgende: „Juda zal optrekken, ziet Ik heb dat land in zijne hand gegeven.” Juda nu vroeg zijnen broeder Simeon om met hem te gaan, en het Bijbelverhaal vertelt ons dat het alzoo geschiedde, namelijk dat Simeon met zijnen broeder optrok om tegen de Kanaänieten te strijden. Natuurlijk denken wij hier niet meer aan de personen Juda en Simeon, de zonen van Jacob, deze toch waren al lang gestorven, maar hier is zooals van zelf spreekt slechts sprake van hunne nakomelingen. Vers 18 nu van hetzelfde hoofdstuk vertelt ons, dat de Heere was met Juda, en hij nam onderscheidene steden in, waaronder ook de stad en de landpale, — provincie zouden wij zeggen, — van Askelon.

Nu moeten wij ons niet voorstellen, dat wanneer dergelijke overwinning had plaats gehad, en het land door krijgsverrichtingen het eigendom der overwinnaars was geworden, dat daarmee ook direct het volk tot de natie der Joden ging behooren, en zich met alle liefde aan de belangen van hunne nu nieuwe nationaliteit ging wijden. Dat toch was allerminst het geval. Wij kunnen ons dat niet beter voorstellen, als bijvoorbeeld Nederland met Indië. Ofschoon Indië Nederlandsch grondgebied heet, nochtans is onze regeering nog altoos genoodzaakt om aldaar een leger te onderhouden om de onderscheidene opstanden die van tijd tot tijd onder de bevolking nog uitbreken, te dempen. Zoo ook in die dagen. Wel heette het land nu het eigendom van de een of andere stam van het volk van Israël welke hen had onderworpen, maar in werkelijkheid bleven de inwoners van dat land de nieuwe heerschers zoowel als een volk als wel om hunne voor hen vreemde godsdienst, — vijandig gezind.

De opvolgende geschiedenis levert daarvan het duidelijkste bewijs. Telkenmale was het volk der kinderen van Israël weer

genoodzaakt om tegen de of nog in het geheel niet, of tegen de in naam reeds overwonnen vijand, ten strijde te trekken. Dit was eene der redenen waarom het volk in latere jaren zeer tegen den wil des Heeren eenen Koning begeerde, om evenals alle de volkeren rondom hen over hen te regeeren. Deze koningen echter, wij kennen hen uit de meest glorievolle, maar tevens ook uit de meest droevige bladzijden van dit zoo vermaarde Bijbelsche volk. Eene der meest op den voorgrond tredende persoonlijkheden dier vorsten was Saul, en later David.

Onder deze koningen nu was het, dat wij in den Bijbel nogmaals gewag gezien gemaakt van de stad en het land Askelon, en wel als zoodanig waaraan wij de zoo bekende spreuk hebben ontleend.

Saul, die David uit louter jaloeschheid ten doode toe had vervolgd, kwam eindelijk, verlaten door een groot deel van het volk dat hem eens met wilde vreugde tot hun koning had begeerd, zelve te vallen in de handen der Filistijnen, de meest verbitterde vijanden van Israël. Hij met zijn zoo zeer teerhartigen en liefdevollen zoon Jonathan kwamen beiden om, en moesten sneuvelen op het gebergte van Gilboa, zooals reeds door Samuël den Profeet des Heeren was voorspeld. Wij zouden oppervlakkig zeggen, dat dit David welke van den Heere was aangewezen om den Koning te wezen over het volk, eene groote vreugde zou verschaffen, wijl nu diegene die in de weg van zijne toekomstige grootheid stond uit den weg was geruimd. Niet alzo is het geval, en het is eene verkwikking om te lezen, hoe dat het karakter van David, wier nagedachtenis voor ons altijd samengevlochten blijft met de gruweldaad door hem bedreven, hier ook de grootheid van zijn gemoed laat zien. Toen de boodschap van den dood van Saul en van zijn jeugdigen zoon, — den boezemvriend van David, — hem overgebracht werd, toen hief hij geïnspireerd door zijn dichterlijk gemoed een klaagzang aan, waarvan wij de woorden vinden opgeteekend in 2 Sam : 17-27

Het daarvan geschreven verhaal, en de woordelijke wedergave van het lied vertelt de schrijver van het boek in zijne kwaliteit als geschiedschrijver ons, overgenomen te hebben uit het boek des Oprechten, eene der verschillende boeken dewelke wij helaas niet meer in ons bezit hebben.

In die klaagzang van David aangaande Saul, nu is het dat hij die woorden gebruikt, waarvan die aanhaling van de schande van Israël en de straten van Askelon genomen was. David zegt ; „Verkondig het niet te Gath, boodschapt het niet op de straten van Askelon ; opdat de dochters der Filistijnen zich niet verblijden, opdat de dochters der onbesnedenen niet opspringen van vreugde.”

Daarna gaat hij voort, om de bergen van Gilboa te vervloeken en hen zoo het in zijne macht stond den zegen des Hemels te onthouden enz. — maar deze dingen staan niet in het bijzonder in betrekking tot wat wij ons ondernomen hadden om te verduidelijken.

De zaak nu was, dat die onderscheidene steden waarvan Askelon er eene was, zulken waren waarvan de inwoners slechts overwonnen vijanden waren. Hen nu zoude de gelegenheid niet worden gegeven om zich te verblijden over de schande die Israël was aangedaan door de Filistijnen, dat zij namelijk hunnen koning, door iedereen bijna als onoverwinnelijk beschouwd, toch met smaad overladen ten gronde hadden gericht. Hij, — David gebood dat men dat lied den Judeërs zoude leeren, en dat het niet zoude worden opgenomen in de krijgs en victoriezangen, maar dat daarentegen het volk rouw zoude bedrijven over den smadelijken dood van hunnen koning en er vooral om zouden denken dat zij geene aanleiding zouden geven dat de vijanden, zich over het uiten zelve van hunne schande, zich konden vroolijk maken.

En daar is de zaak. Daar is ook de beteekenende zaak voor ons. Dat was ook zonder twijfel de reden waarom bovenaangehaalde zendeling deze woorden, ontleend aan den klaagzang van David, — gebruikte. Was het reeds schande in Israel dat hun koning, hoewel in een rechtvaardigen krijg gevallen, — toch gesneuveld was, hoeveel te meer schande is het niet wanneer in den boezem van onze gemeenten somwijlen de een of andere broeder of zuster een misstap begaat. Hoe wordt ook door onze vijanden daar niet met verlangen naar uitgezien, om iets aan te kunnen brengen waaruit blijken moge dat het Mormonisme wat zij hadden veroordeeld, inderdaad die slechte godsdienst was waarvoor zij het hadden gehouden, getuige de slechte daden van zijne belijders. En als wij aan die gevoelens nu voedsel geven door de handelingen van hen die enkel Mormonen heeten, maar van den geest van de Heiligen der Laatste Dagen niet een greintje bezitten, openbaar te maken, dan brengen ook wij de schande en de zonde van Israel op de straten van Askelon, en geven ook wij in figuurlijken zin gesproken de ervijanden van het Israel der laatste dagen de gelegenheid zich te verblijden over het feit, dat het allemaal ook onder dit Israel, geen Israel is, wat Israel heet.

De geschiedenis van het Oude Testament, kan ons somwijlen vele schoone lessen leeren, en wij moeten trachten ook daarmede goed vertrouwd te geraken, omdat wij door de geschiedenis van het oudere volk van denzelfden God onderscheidene dingen zouden kunnen leeren. Menigmaal is hunne geschiedenis voor ons een waarschuwend voorbeeld geweest, en die zich aan een ander spiegelt, spiegelt zich zacht.

ENKEL EEN KLEIN BLAUW KOUSJE.

Naar het Engelsch van LELLA MARLER HOGGAN.

(Vervolg van blz. 32.)

— „Mijne moeder trachtte het mij uit het hoofd te praten, maar toen mijn vader zag hoe zeer ik er naar verlangde om te gaan, vertelde hij haar dat hij het beter achtte dat ze maar besloten mij te laten gaan. Zij gaf eindelijk hare toestemming, en er werden in der haast toebereidselen gemaakt om mij te doen vertrekken. Ik was blij met hare toestemming, alhoewel ik denk dat ik tóch was gegaan, ook al had zij hare goedkeuring niet gegeven. Ik zie haar nu nog, zooals zij er uit zag de laatste dagen voor ik weg ging. Er was een treurige angstige trek op haar gelaat, als ze voort ging om haar werk te doen. Hare oogen waren gevuld met tranen welke ze terug hield. En ik geloof, dat zij altijd door een gebed in haar hart had voor mij, want ze scheen altijd aan mij te denken. Ik herinner mij nu nog, hoe zij mijne kleeren wiesch, en alle gaten en dunne zwakke plaatsen zorgvuldig herstelde. Zij breide nieuwe hielen en teenen in mijne sokken, en zij stopte en streek en sponsde mijn oud pak tot dat het er als nieuw weer uit zag. Ik vertelde haar telkens weer dat ik niet zooveel dingen met mij mee wilde hebben, maar zij liep maar af en aan om allerlei in te pakken alsof ik niets had gezegd. Zij pakte in, warme handmoffen, omslagdoeken, dassen, zakdoeken en wat niet al. Zij deed in mijn koffer papier, enveloppen en postzegels, en schreef op sommigen haar eigen adres en plakte er postzegels op, zoodat ik zeker zou wezen om niet te vergeten naar huis te schrijven. Toen de tijd kwam dat ik vertrekken moest zei ze niet veel, - ik denk dat haar hart te vol was om veel te spreken. Zij drukte enkel mijn hand, en glimlachte nog door haar tranen.”

— „Vaarwel, Hugh, — weest altijd goed,” — zei ze. — „Kom spoedig bij ons weerom - God zeggen je.” —

— „Dat was alles. — Voort ging ik nu, uit van de oude huisdeur, reed de laan langs en ver voort naar het groote Westen Eenmaal zag ik om, maar een mist overfloersde mijn oogen. Moeder en mijn oud tehuis zag ik nog van verre. Een groot prairieveld kwam langzamerhand tusschen ons, en . . . verder hielden de jaren ons gescheiden

Erst dacht ik niet zoolang weg te zullen blijven, maar de jaren vloden heen voor ik het wist. Ik maakte mij nieuwe vrienden, leerde nieuwe lessen en leefde in een nieuwe wereld.

Als de boterbloemen en de vergeet-mij-nietjes weer bloeiden

in het voorjaar, beloofde ik mij zelf een reisje naar huis. Maar als weer de wind door de boomen fluite, en de roode herfstbladeren afschudde, en langzamerhand de sneeuw in dikke vlokken begon te vallen, dacht ik altijd weer, maar beter te doen tot 't naaste voorjaar te wachten. Als Kerstmis kwam, dacht ik altoos aan hen thuis. Soms zond ik hun wat geld, soms een doos met een en ander kleinigheden, en somtijds ook schreef ik een brief. Hoe ook echter, nimmer ging ik zelf naar huis. Ik stelde het af en stelde het uit, en de jaren gingen intusschen ongemerkt voorbij. Ze gingen zóó spoedig, dat men haast niet beseffen kon dat ze reeds vervlogen waren, en al schielijk hoopten ze zich achter mij op. Men hield mij van thuis op de hoogte door brieven, wat ze daar zoo al deden. Het meeste van alles schreven ze mij steeds van Birdie Lou, mijn klein zusje. Ze leerde juist praten toen ik van huis ging. Twee of drie jaar lang liet ze hen mij in hunne brieven vertellen van Sint Nikolaas. Ze verlange altijd mij weer thuis te hebben om haar de geschiedenis van den ouden Sint te vertellen en hem voor haar een brief te schrijven. Later echter hielden ze op mij hare kinderlijk-onbeholpen praten mede te deelen, en ik wist daardoor dat ze nu duidelijk spreken kon, maar somwijlen dacht ik aan haar nog steeds als mijn heel klein zusje. Ik zag haar voor mij in haar klein rood boezelaartje met in iedere zak een van haar dikke kindervuistjes, glimlachende het deurpad langs loopende naar de schuur om bij mij te wezen. — Vader schreef mij geregeld over een en ander nieuws met betrekking tot het werk wat hij te doen had, en zeide dan dat hij mijne hulp noodig had. Moeder vroeg mij steeds in elke brief wanneer ik plan had weer thuis te komen. Ik beloofde hen telkens weer dat het nu niet zoo heel lang meer zou duren. In één brief beloofde ik moeder zelfs, dat bij het planten der bloemen in het volgend voorjaar ik er zeker zou zijn, en dan zou ik de schutting voor haar verven, en ook had ik een heel boek vol Kerstgeschiedenisjes en andere mooie verhaaltjes voor Birdie Lou” —

— „Maar toen het voorjaar kwam en met haar een fluistering door het frissche gras en de weidebloemen, en ze haar lied in de stroomen zong en met haar zonneschijn weer de bergen deed glinsteren en schitteren, toen trachtte dat alles mij hier te houden. En andere voorjaars kwamen en gingen, en nog steeds bleef ik dralen en vond niet mijn weg naar huis. Toen, in zekeren herfsttijd geloofde ik dat ik heimwee kreeg. Het scheen mij juist alsof er iets was wat mij trok om over de purperen bergen te gaan en mij henen te spoeden door de woeste groote prairie . . . naar huis. Het bleef maar roepen en roepen, doch steeds weer zeide ik tot

mij zelf: houdt je maar stil Hugh, alles is in orde. Wees niet een oue dwaas! — maar het gaf niet. Was ik uit visschen geweest beneden in de kreek, dan scheen het mij, alsof mijn vader zich daar in de nabijheid bevond en op mij wachte, en haaste ik mij weg, het scheen als bleef hij steeds aan mijne zijde en het pad met mij deelde. Steeds was het mij alsof hij enkel er op wachtte, dat ik met hem zou gaan.

'k Geloof, dat ik dadelijk mijn paard had moeten zadelen en naar huis had moeten gaan, maar met dat alles, . . . ik deed het niet. De tijd ging voorbij, totdat weer Kerstmis daar was, en toen kwam op zekeren dag een van onze jongens van de naaste post met een geel papier in zijn zak. Zoo spoedig ik dat stuk papier zag wist ik dat het voor mij was bestemd, en ook dat er thuis iets niet in orde was. — „Vader zeer ziek, - kom thuis” — Dat was alles wat het bevatte. Maar dat was ook genoeg, jongens. Paarden en treinen konden niet snel genoeg gaan om mij naar mijn oud tehuis te brengen. Ik had geen letter geschreven dat ik kwam, en dientengevolge was er ook niemand om mij tegemoet te komen. Ik liep van het station naar het huis. Mijn hart klopte hoorbaar toen ik de oude woning naderde. Al den tijd door, dat ik de oude met sneeuw bedekte bergen had verlaten, totdat ik de kleine laan van het ouderlijk huis had bereikt, was er een gebed in mijn hart geweest. Bij nacht en bij dag was ik steeds God vragende geweest, om mij nog bijtijds te doen zijn. Wel was het mij vreemd te moede geweest in mijn vragen daaromtrent, want door al de jaren heen, had Hij steeds in mij een stem doen weerklinken die telkens weer zei: — „Je doet beter nu van dit jaar naar huis te gaan, Hughie, — 't is beter nu te gaan, en niet te wachten, want ze hebben je thuis nodig.” — Ik had dit echter in de wind geslagen en was maar steeds dralende gebleven, denkende dat ik nog volop tijd had. En nu stond ik dan aan de oude huisdeur. Het was avond, en de lichten brandden laag. Ja, jongens, 't was langzaam dat ik het pad opliep, en de kleine vooringang instapte.

Ik bereikte eindelijk de open deur, . . . maar de deurknop was met zwart omwonden. Ik was te laat. —

Zijn stem brak, en oue Hughie zweeg ontroerd. Niemand sprak een woord. Sommigen bedekten hun oogen met de hand, dat was alles. Na een wijl echter vervolgde Hughie, zacht:

— „Alleen God is het bekend, jongens, wat daarna gebeurde. Geen woorden zijn in staat je dat te zeggen.” — Na nogmaals gezwezen te hebben, vervolgde hij weder: — „Toen alles voorbij was, gingen we terug naar de oude plaats. Het scheen mij geen tehuis meer te wezen. Buiten uit scheen het mij klein en samen-

gedrongen en op elkaar gepakt. Niets was er wat open en frisch en vrij leek, zooals hier in de bergen. 't Was juist of de dingen geen ruimte hadden om adem te halen. De dingen binnenshuis waren alzo min of meer veranderd, maar ik geloof dat de grootste verandering bij mijzelf bestond. Vaders groote stoel stond nog op zijn oude plaats, en de couranten en tijdschriften lagen nog op het kleine tafeltje even als altijd. Ik zag mijn laatste brief liggen onder andere brieven. Hij scheen mij daar vreemd en niet op zijn plaats te zijn. Moeders stopmandje hing naast de naaimachine, juist waar ik mij herinnerde dat die ook jaren geleden reeds hing. Sommige van de oude portretten hingen nog aan de wand. Een grijze kat zat spinnende aan den haard, juist als er een zat toen ik weg van huis ging. Huizen blijven al haast hetzelfde, al vlieden de jaren ook heen. Maar de menschen — die verschillen. Verwisselen hunne harten, hun uitzicht en het beschouwen der dingen schijnt daar gelijken tred met te houden. Moeder was grijs geworden, en er waren heel wat rimpels in haar gezicht, die ik vroeger niet daarin had gezien. Ik dacht na, hoeveel dat ik daarin had aangebracht. Haar oogen waren eveneens verdonkerd, ze zou wel menige traan hebben gelaten. Ik zat in de eetkamer, en sloeg haar gade bij haar werk. Zij deed de dingen nog al haast juist zoo als toen ik nog een knaap was. Ik gevoelde mij min of meer in een soort van verdooving, juist alsof alles een droom was. Het duurde dagen alvorens ik gewoon raakte aan de veranderingen die de jaren hadden gemaakt. Mijn broers en zusters waren allemaal getrouwd, met uitzondering van kleine Birdie Lou. Zij had het ouderlijke dak nog niet verlaten, maar was toch reeds tot vrouw opgegroeid. Ik gevoelde mij juist als een oude man. Verwonderd vroeg ik mij af, wat ik met al die jaren had gedaan, die daar tusschen ons stonden. Ik gevoelde dat ik mijn leven alleen had geleefd, en alle de aangename en zoete dingen had gemist, die God had bedoeld mij te geven." —

(Wordt vervolgd.)

INHOUD.

Joseph Smith. — De Profeet-Leeraar	Verplaatsingen en Benoeming	Blz. 40
(Vervolg Blz. 21)	De zonde van Israël en de straten	
Moroni	van Askelon	" 41
Conferentie te Rotterdam	Enkel een klein blauw Kousje	
Ontslagen	(Vervolg van Blz. 32.)	" 45
Op zending geroepen		" 40

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.